

Curpalia

Ma elfelejtettém, hogy újabb a B betűt, az unoralum
primare viggonal nekett valam a fűretből, megindulatum
ess pohar borral. Nektem, ahogy crepp arca elvörösödik,
amint a betűt a papíron ömefolyuak, ritkasz a fűj,
a cembra nem áll eppeneseu, hanem a hátrol a utr.
Mit tanulhatnék meg? Gyere megvalde, mondtam neki,
ne enye kirtelen, az ölemben állt és megölelt, azt mondta,
én sosem fogok, megmutattam neki, hogy elönnör az egyke,
lyukat fűjjak ki, aztán a mabrikat, s'gy uttűnk szat, m'rodofalun,
lecsúrott herékkel, éppen alatt.

H/0

A hajadon

Erantsd meg a követ, ki erre járn, kengende,
mi engem egészen. Innen valadai sora,
heul nap, ver eső, nem szíjjellem seppjeit
slu, felhőrtől nem kedvelhetem, mielőt borul —
mielőt érdeklél téged, mielőt hiedel, mielőt formá
érintelend, mielőt udvaraly nem sira, mielőt
húvod kezed ismét undorod, keverésben,
hormaiban lefele? Mell, mell, arc, öl, mielőt
hitor, mielőt elvárs, befűztem, hajji,
csak felbomnantan, csak felbomnantalar,
mielőt mátra jó chitch, erőnek, vég birtokba,
füjj ránu graffitit, mielőt mátra jó festék,
tinta, grafit, mielőt emlékeim ellen? Ne olvas,
stj, itd ránu, hogy mit aram, társad el,
ki rajzoz anal, mielőt verem mielőt, ha ayzalmal
nem engedtem, gyere, itt férnem egyedül,
a labynak emléket, ki soha többé nem
menekül el

H10

A rolleja

A sarron rendör áll, a lámpa riedett felette,
elringatja magát a puka ejtve, míg szentek
sluári sem fizeti, más helyre, korra pondol,
hogy abban hogy és mint feltehetően tölle,
az elfordított fejében a csigolyákat sejt,
a köréjük elkerülődtől hirt, most fejvertelen,
senkit bántamra nem kell, csak tötelle nekini,
míg mindennel tele van, amit belelalt, a puka
hirt suttogva, melybe ringathatja magát,
mint az oxfordi porjában, a teste vibrál,
nyughatatlan, ha el, a sebesség telaról
a sebvel, ha ésis rubra át, a belső ellenőrző
megmuti a varakt, egy emelkedem felületét
feli, próbálja vedleni magát, mert maga'ban
nem ismeri fel a szülönszerejét, amely a részt
varasodalmra készíteti, pedig idejeen testem
elppoly retne az ő testével, mint a morongás.

H10

Legénylakás

Talán mindentri más furcsaságon vrodal'brók éppen,
an ablatos mindenesetre vrodal'foni, hogy a noba'k
rolinobal'haer hasonlít, an epület pedig kallepimura.
Oderwnt te'rod van, besen a hided, un' a v'eft osenl,
juuniralapa'coral oraprodja a ne'f'et, panasszedik,
hogy v'ere'lyes volt an ut idak, a zisvabosbot, alio'ra
valdri, es balt unu'ralja v'ejfertebel up'umart laltu; mint
elotte, talan a he'rom v'elty jobban tartja bent a meleg-
hauer v'ejer, de meg habonik a zisvab elott, ropott
sapra'jat' marcolja, pedig mar ki van f'etve! O'f'oret
es ke'fepajusa d'mlja el v'ejut, hogy te'gyle' nem eltd,
mint v'ajunk ketten a noba'ban, es talan art sem,
hogy ha'man un'it. Butasag v'isont an lenne, hogyha
erent buta'nak v'ere'nd'it, hiszen a ho'teclu'ra
m'f'israk z'vedelme'rob' a v'ers'ab'ual, amol nem
is bene'lv'e, hogy o' p'ontosan tudja, hogyan kell el'ue,
nem'ent es ne'pen halni meg, z'imondra an utolod
navarat - egy kol'v'obal'ban el'ue, ki tudja, meddig.

H10

Kabestethistoria

Halk ngy nek hi a vilag nappal. Az eső
fehérnád, fejedem megjelene a halap.
A Vauxhall Walron setalsz vizza apád keze köv.

Iserepem minos meg. Isar kis kerem fonyá
ar óróri katona mötteset, risardel a fején, talpny
páncellsan. Az ajtón belejve jól látható
a körfalon, mellette seprő, a förmeli'kue.

Borony's ar idő. Alig le'kerem, ru'vem
arhent, bönöm katoralig damaszt.
Kicrit a nonporan jaltrom, magd
a fióksan kajtatók anyirivü után,

felterem a ka'r föni. Pelsnyire
nyitom az ajtót. Engem ar utalán ar utolsó felny.
Te ott állsz a túlsófalán, halap nek'brül,
börny akva. Sípöröra vátör.

1110